

LBRIS

We know
books

JUDE DEVERAUX

TARA SHEETS

O PROMISIUNE IMPOSSIBILĂ

Traducere din limba engleză
LUCIANA RĂDUCANU

PROLOG

Camera celestă a judecății nu era deloc confortabilă, oricât ai fi încercat să-ți imaginezi asta. De cele mai multe ori, nu părea a fi ceva mai mult decât niște pereți albi din ceață, pe care îngerul Agon îi găsea pur și simplu plictisitori. Dar asociatul său, Samael, considera că erau necesari, crezând că sufletelor umane care întâmpinau judecata le era mai bine fără alte distrageri. Acesta era probabil motivul pentru care fața lui Samael era acum învăluită în dezaprobare – o expresie cu care Agon se obișnuise de-a lungul secolelor.

– Ce este *aia*? îl întrebă Samael, arătând cu degetul spre obiectul de pe peretele camerei.

Cu buclele lui blonde și cu obrajii de îngerăș, arăta ca o pictură renescentistă ce înfățișa un băiat obosit din cor.

Lui Agon îi veni să zâmbească, dar se abținu. Pentru un înger la fel de bătrân ca el, învățase câte ceva. În schimb, se înălță cât era de lung, impresionant chiar și după standardele angelice, și își întinse larg aripile albe ca zăpada.

– Se numește șezlong, spuse el vesel. Pentru ședere și odihnă. Foarte confortabil pentru oameni, din câte înțeleg.

Samael păru neîncrezător.

– Ți-am mai spus, asta nu e loc de alinare. Sufletele umane sunt chemate aici pentru a fi judecate și nu se îndreaptă toate către o destinație confortabilă.

– Adevărat. Agon stătea pe marginea scaunului prea căptușit, rotindu-se la stânga și la dreapta. Dar nu văd nici un rău în a le oferi un loc unde să se odihnească în timp ce le revizuim viețile. Dacă nu există

LIBRIS

We know
books

altceva, asta le va oferi o alternativă pentru plimbarea obișnuită, frângerea mâinilor și mersul lor necontrolat când sunt în suferință. E jalnic când fac asta, trebuie să recunoști.

Samael oftă, clătină din cap și se întoarce către peretele de ceață. Un semn bun, decise Agon. Pentru moment, părea că noul scaun putea rămâne. Poate că mai târziu avea să aducă și alte lucruri pământești ca să însuflețească locul cu... Cum era expresia aia a oamenilor? Ah, da. Pași mici.

–Nu avem timp pentru ciudățeniile tale, mormăi Samael, fluturând mâna spre peretele de ceață. Tâlharul nostru năbădăios e pe cale să învețe o lecție valoroasă.

Ceața se limpezi, dezvăluind în noapte o stradă dintr-un oraș. Un străin oacheș într-o jachetă neagră de piele și blugi de designer își opri motocicleta în fața unui bar sportiv.

Agon se ridică de pe scaun și merse să stea lângă Samael, în timp ce urmăreau scena derulându-se.

–Ești sigur că bărbatul ăsta este ca Liam O'Connor?

–Are aceleași trăsături cu tâlharul, zise Samael. Aroganță, egoism, moralitate îndoielnică. Inițial, nu a fost programat să se intersecteze cu Liam, dar a fost destul de ușor de aranjat asta.

Agon își înclină sumbru capul, studiindu-l pe bărbatul care acum se îndrepta spre intrarea din bar. Un semn luminos pe care scria Rookies pâlăia deasupra ușii.

–Și ești sigur că întâlnirea acestui bărbat cu Liam va servi unui scop util?

Samael își încrucișă brațele la piept.

–O să fie bine pentru Liam să-și vadă propriile trăsături de personalitate reflectate în altă persoană. Poate că atunci, printr-o introspecție serioasă, tâlharul își va da seama de nenumăratele greșeli și va fi împăcat cu sarcina pe care i-am dat-o.

–Poate, zise Agon, deși nu era sigur.

Liam O'Connor și pacea nu păreau să aibă vreo legătură. Bărbatul era al naibii de hotărât să o câștige pe Cora McLeod pentru el însuși, indiferent cât de mult îi asigura el pe îngerii că încerca să o ajute pe Cora să își împlinească adevăratul destin măritându-se cu Finley Walsh. Agon știa cum arăta disperarea în ochii unui bărbat, iar disperarea și hotărârea puteau fi o combinație periculoasă. Liam le avea pe ambele din abundență.

LIBRIS

We know
books

– Sper că va funcționa. Mai are doar două luni pentru a-și îndeplini sarcina.

Samael pufni.

– Trebuie să funcționeze. Nu putem interveni în liberul-arbitru, iar asta e ultimul lucru la care m-aș putea gândi ca să îl ajute să se îndrepte în direcția corectă. Deja am fost de acord cu câteva dintre „ajutoarele“ pe care le-a cerut. Cunoștințe rudimentare de calculator. Avertisment când plănuim să îl vizităm. Chiar am făcut în așa fel încât să nu mai simtă durere de fiecare dată când el și Cora se ating. Îi aruncă lui Agon o privire severă. Ultima a fost pentru că l-ai susținut tu atât de tare.

– Cred că putem avea încredere în el că va lua deciziile corecte, spuse Agon. Știu că pare o cauză pierdută, dar să avem credința că va birui.

– Hm, încredere, zise Samael în timp ce îl urmăreau pe bărbatul înalt dispărând în bar. Într-un tâlhar. Ce ar putea merge prost?

1

Liam O'Connor își înfășură brațul în jurul Corei McLeod, mișcându-i corpul astfel încât ea să fie acolo unde voia el să fie, foarte aproape de al lui.

– Acum nu te gânde prea mult la asta. Doar las-o să se întâmple!

– Nu-mi vine să cred că fac asta, se auzi vocea Corei ca o șoptă de mătase pe pielea lui.

El închise ochii, savurând intensa apropiere de ea. Așteptase vieți ca să o țină din nou în brațe.

– Acum poți pleca, Liam. Cora își ținu limba între dinți și fixă cu un ochi ținta de darts de pe perete. Mă descurc.

Liam făcu un pas înapoi, deja fiindu-i dor de mirosul dulce de plante al părului ei. Trecuseră câteva zile de când aflase că o putea atinge fără să simtă durere și era foarte bucuros că îngerii îi oferiseră asta. Nu avea multe motive să îi placă pe cei doi, dar ăsta era un lucru mare.

Fusese ideea prietenei ei, Suzette Wilson, ca toți să vină la Rookies, un bar sportiv în apropiere de Providence Falls. Suzette insistase că Liam și Cora aveau nevoie să își petreacă seara de sâmbătă făcând ceva amuzant cu „oameni normali“ și avea dreptate. La poliție, fuseseră cufundați în muncă după uciderea lui John Brady, un om de afaceri respectat în comunitate, care se întâmpla să fie soțul fostei amante a lui Liam. Fusese o lună complicată, iar dacă nu ar fi fost Cora cea cu inima bună și puștiul bine intenționat Billy Mac care să intervină pentru el, Liam și-ar fi putut pierde singura șansă la mântuire. Acum mai avea două luni ca să-și salveze sufletul nemuritor, dar putea să se gândească la asta a doua zi. În seara aceea era plăcut să iasă și să stea fără nici o grijă.

– Poți s-o faci, Cora, se auzi vocea profundă a unui bărbat de la bar.

LIBRIS | We know

Liam își ascunse grimasa cu o înghițitură de bere. Suzette îl invitase și pe cel mai plictisitor om din lume, Finley Walsh. Din păcate, Finn era sufletul-pereche destinat Corei, iar oricât de mult ura Liam sarcina pe care i-o dăduseră îngerii, trebuia să găsească o modalitate de a o face pe Cora să se îndrăgostească de acel bărbat. Dacă nu reușea, ei bine... Mai bine să nu se gândească la acea alternativă.

Cora își trase mâna în spate și lăsă săgeata să zboare. Rată placa întregă cu vreo cincizeci de centimetri, săgeata aterizând cu zgomot pe peretele cu lambriuri de lemn. Scoase un mârâit de frustrare și lovi din picior, ceea ce îl făcu pe Liam să zâmbească. Cora era adorabilă. Stând în fața lui în blugi, un pulover crem și cizme cu toc, creștetul ei abia ajungea la bărbia lui, dar avea suficient spirit îndrăzneț ca să rivalizeze cu oricine. O buclă blondă îi cădea peste fața sărutată de soare, iar Liam se lupta cu dorința arzătoare de a o atinge și de a o așeza la loc. Ea nu avea idee cât de frumoasă era pentru el. Nu avea nici o idee cât de mult o dorea.

–Uau, Cora! strigă Suzette peste muzica zgomotoasă. Te descurci mult mai bine! Cocotată pe un scaun de bar, Suzette își ridică paharul cu margarita în semn de omagiu. Părul ei roșcat era lăsat liber în jurul feței, iar râsul ei era contagios. Arătă cu degetul către o fată îmbrăcată în tricou de arbitru. Data trecută aproape că i-ai scos ochiul chelneriței.

Chelnerița îi ocoli cu grijă pe Cora și Liam, ridicând o tavă cu băuturi deasupra capului. Se grăbi spre un grup de liceeni care urmăreau un meci de box la unul din televizoarele cu ecran plat. În alt colț al barului, izbucniră urale puternice la un joc de baseball, iar câțiva fani gălăgioși băteau palma și se loveau ușor pe spate. Aerul era dens, cu un amestec de băutură și aripioare de pui prăjite și parfum ieftin. Rookies era unul dintre locurile relaxante unde toată lumea vorbea mult prea tare și bea mult prea mult. Liam îl adora.

–E oficial. Sunt varză la darts, zise Cora în apărare. Își puse ultima săgeată în palma lui Liam. Cred că e mai sigur dacă renunț acum, înaintea să mutilez pe cineva.

–Încă nu renunța, spuse Finn. Faci progrese. Stătea lângă Suzette și se chinuia să bea o bere de o oră. Nu se potrivea locului cu pantalonii lui eleganți și cămașa cu guler și pentru a milioana oară Liam se întrebă cum naiba trebuia să o facă pe Cora să se îndrăgostească de cineva atât de dureros de plictisitor.

LIBRIS

We know
books

–Nu, nu fac progrese, zise Cora oftând. Dar mulțumesc că te-ai prefăcut.

–Pun pariu că vei lovi placa data viitoare, o încurajă Finn.

Cora râse.

–Mă tem că ăsta e un pariu pe care îl vei pierde.

–Oricum, nu e un parior, zise cineva din ușă. Nu-i așa, Finn?

Toți se întoarseră când se apropie un bărbat înalt, cu umerii lați. Purta o jachetă de motociclist din piele în aceeași nuanță cu părul. Se apropie încet, aproape arogant, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. Avea barba nerasă de o zi și o sclipire diavolească în ochi, părând că îl cunoștea pe Finn, ceea ce îl surprinse pe Liam. Bărbatul ăsta părea opusul lui Finn și, prin urmare, era cumva interesant.

–Magnus, zise Finn. Se întoarse către grup și făcu prezentările: Este colegul meu Magnus Blackwell. Este tot avocat la Johnston & Knight.

–Sunt surprins să te văd aici, Finn, zise târăgănat Magnus. Nu credeam că locul ăsta e demn de prestața ta.

–Este OK.

–Serios?

Zâmbetul politicos al lui Magnus era atât de sincer, încât Liam aproape că rată scepticismul din spatele lui. Singurul lucru care îl făcu să-l vadă fu faptul că el însuși era expert în subterfugii. Crescuse ca hoț în Irlanda secolului al XIX-lea în timpul foametei, iar asta îi oferea o mulțime de oportunități ca să pună acest lucru în practică.

–Atunci poate că ar trebui să vii cândva pe pista de curse, îi spuse Magnus lui Finn. Adu-ți Porsche-ul și pune-l la treabă odată.

Finn clătină din cap.

–Nu e de mine.

–Nu? Magnus nu păru surprins. Li se adresă lui Liam și fetelor cu un zâmbet conspirativ: Nu o să înțeleg de ce unii oameni dețin mașini rapide și nu se obosesc niciodată să le dea drumul mai tare.

–Mergi la curse de mașini? îl întrebă Liam, holbându-se la el cu un amestec de admirație și invidie.

Mașina lui nu ar fi putut câștiga o cursă împotriva vecinei lui mai în vârstă, doamna Gilmore, ea mergând cu bastonul. Nu înțelegea de ce îngerii îi dăduseră o rablă veche drept automobil. Probabil fusese un fel de lecție de smerenie. Ticăloșii!

Magnus îl măsură din priviri pe Liam.

–Câteodată, nu atât de mult pe cât obișnuiam.

LIBRIS

We know
books

–Uau, curse de mașini! Sună atât de... periculos, se auzi vocea lui Suzette ca un tors fierbinte.

Magnus zâmbi înflăcărat.

–Nu și dacă știi cum să le gestionezi. Predau cascadorii pe pistă o dată pe lună. Este un curs în weekendul ăsta, dacă vreunul dintre voi vrea să încerce.

Cora și Suzette râseră și se scuzară, dar Liam deja își făcea planuri să caute cursul apelând la noile lui abilități de a folosi computerul. Nu avea de gând să rateze oportunitatea de a se urca într-o mașină sport și să o conducă. Fiorul curselor într-o mașină atât de puternică! Cine nu voia să zboare ca vântul dacă avea ocazia? Da, sigur. Liam aruncă o privire spre Finn. Cel mai plictisitor bărbat din lume!

Finn căuta prin emailurile de pe telefon, ignorându-l pe Magnus. Expresia lui rămase neutră, dar Liam avu sentimentul clar că se lupta cu o emoție negativă.

–Deci... Magnus își plesni palmele, frecându-le. Am ajuns la un pariu pe un joc de darts?

–Ah, nu! flutură Cora din mână. Sunt groaznică la darts, iar Finn tocmai mă tachina.

–Nu te tachinam, Cora, zise Finn, ridicându-și ochii din telefon. Chiar cred că ți-ai îmbunătățit tehnica.

–Ce zici să pariem noi doi, omule? zise Magnus ridicând bărbia către Finn, cu o licărire provocatoare în ochi. Un joc amical de darts. Să zicem 20 de dolari câștigătorului?

–Nu mulțumesc, rosti și Finn, apoi bău ultima gură de bere și făcu semn barmanului pentru încă una.

–Haide, zise Magnus. Darts nici măcar nu este jocul meu, așa că probabil o să câștigi. Ce ziceți, doamnelor? Vreți să mă vedeți eșuând lamentabil?

–Eu da, răspuse Suzette, privindu-l pe Magnus de parcă era o bucată de carne de vită. Și dacă darts nu e jocul tău, vreau să știu care e.

El îi oferă un zâmbet lent și îi făcu cu ochiul.

–Îți spun mai târziu.

Ochii lui Suzette scânteiară cu interes, iar ea oftă sacadat. Era atât de vizibil impresionată de bărbat, încât Liam nu ar fi fost surprins dacă s-ar fi topit într-o băltoacă pe podea.

Aproape că râse. Magnus vorbea calm, dar Liam putea recunoaște un escroc când îl vedea. Știa toate mișcările – șarmul, zâmbetul vag,

LIBRIS

We know
books

pariul ocazional. De fapt, Liam putea pune pariu că Magnus era grozav la jocul de darts și încerca să îl fraierească pe Finn. Din principiu, Liam începu să îl placă pe tip.

Suzette chicoti când îi șopti ceva la ureche Corei. Cele două se rătăciră apoi în mulțime, cu capetele lipite, vorbind despre ce vorbeau femeile.

–Deci, zise Magnus întorcându-se către Finn, te bagi?

–Nu, răspunse Finn categoric.

Părea rece, dar Liam își dădea seama că era stânjenit. Grozav! Seara devenea din ce în ce mai distractivă.

–Joc eu, se oferi Liam, ridicând din umeri. Deși darts nu e nici jocul meu. Îi oferi lui Magnus un zâmbet stupid. Trecuse mult timp de când nu mai avusese șansa să înșele pe cineva pe banii respectivului. Deși Liam nu crescuse aruncând cu săgeți, anii de vânătoare, antrenamentele la țintă și celelalte jocuri de îndemânare – ca să nu menționăm dexteritatea folosită în furturi și ocazional ca să se salveze – făceau ca darts să pară un joc de copii. Avea să fie distractiv.

Magnus încuviință din cap amabil.

–S-o facem!

Meciul fu ridicol. Magnus clar se pricepea la joc. Liam știa toate regulile din manualul de escroci. Scorul lui Magnus era mereu unu sau minus unu, dar Liam nu fu păcălit. Își dădea seama că Magnus avea un adevărat talent și că dădea înapoi. Așa că Liam continuă, bucurându-se de fiecare secundă în care Magnus juca prost în mod intenționat. Liam îl egală cu mișcări groaznice și continuă să joace până când, în cele din urmă, Liam reuși o aruncare „norocoasă“ și câștigă jocul.

Magnus clătină din cap, înfrânt.

–Ți-am spus că nu mă pricep.

–Sunt sigur că o să te descurci mai bine data viitoare, zise Liam, jucându-și rolul.

Magnus era pe cale să-i înmâneze o bancnotă de 20, dar se opri ca și cum tocmai îi trecea un gând prin minte.

–Ce zici de încă un joc?

Și iată momeala! Rânjetul lui Liam fu autentic. Oamenii nu se schimbau niciodată, indiferent de secol.

–Nu, e în regulă.

–Ești sigur? îl întrebă Magnus. L-am putea face mai interesant. Să zicem 100 de dolari pentru câștigător de data asta?

LIBRIS

We know
books

Liam chicoti. Asta era partea în care un om neexperimentat ar fi acceptat cu nerăbdare, apoi ar fi rămas fără nici un ban. Nu se mai distrase atât de mult de când venise în Providence Falls. Oricât de tentant era să îl escrocheze pe Magnus de 100 de dolari, Liam nu era sigur că avea să câștige. Magnus era genul de tip care avea întotdeauna câteva trucuri în mânecă. Îi amintea lui Liam de prietenii lui hoți din Irlanda. Liam avu dintr-odată un sentiment ciudat de camaraderie pentru Magnus și un strop de nostalgie pentru acele vremuri de mult apuse.

– A fost noroc pur că am câștigat, spuse Liam, lovindu-l pe Magnus pe spate. Nu vreau să provoc soarta.

– Haide, omule, îl linguși Magnus. Trăiește periculos!

„Am fost acolo, am făcut asta, deja plătesc prețul.“

– Cu altă ocazie.

Magnus păru dezamăgit pentru o fracțiune de secundă, apoi o lăasă baltă, prin fața lui trecând o brunetă înaltă și voluptuoasă pe un nor de parfum de vată de zahăr.

Îi aruncă o privire peste umăr, făcu un gest de mândrie cu părul și continuă să meargă.

– Ah, Lola, murmură el cu apreciere. Cred că încă e supărată pe mine pentru că aseară am lăsat-o baltă.

– Păcat, replică Liam, privind-o plecând.

Tocurile cui roșii ale femeii puteau fi luate drept arme letale într-o luptă de stradă, dar balansul deliberat al șoldurilor sugera activități mult mai plăcute.

– Nu. O să-i cumpăr o băutură, o să-i spun ce vrea să audă și va trece peste asta. Magnus îi zâmbi cu subînțeles lui Liam. Totul ține de cum îți joci jocul, nu, omule?

– Nu este totul un joc, zise Finn iritat.

Fusese tăcut pe parcursul meciului, iar Liam aproape că uitase că era acolo. Deloc surprinzător. Dacă ar fi uitat de el pentru totdeauna! Cora merita mult mai mult.

Magnus miji ochii și se holbă în jos către Finn.

– Toată viața este un joc. Oricine spune altceva nu joacă bine.

Încuviință din cap spre Liam, apoi o urmă pe femeie în mulțime.

Finn păru iritat. Ce făcuse Magnus ca să ajungă la partea rea a lui Finn? Liam nici măcar nu știa că el avea o latură rea. De cele mai multe ori, era cu ochii ațintiți spre Cora, zâmbea prea mult și se dădea peste

LIBRIS

We know
books

cap ca să facă orice lucru mărunț pentru ea. Era un găgăuță. Magnus probabil îi forțase cumva limitele.

Oricând gata să creeze probleme, Liam se rezemă de bar și spuse cu vioiciune:

– Ei bine, Magnus pare un tip grozav. De când sunteți prieteni?

– Suntem doar asociați în afaceri, îl corectă Finn. Maxilarul îi era încordat, iar buzele formau o linie dreaptă. Lucrăm în aceeași firmă, dar nu lucrăm la aceleași cazuri. Doar dacă există circumstanțe speciale.

Liam îl urmări pe Magnus dincolo de bar în timp ce o vrăjea pe brunetă. Trecuse de la a-i oferi un umăr rece lui Magnus la a-i oferi unul cald. Acum era lipită de el, jucându-se cu fermoarul de la geaca lui de piele în timp ce el îi șoptea ceva la ureche. Impresionant! Bărbatul se mișca repede. Poate că Finn era doar gelos pentru că Magnus știa cum să se distreze. Părea tipul de bărbat care lua ce voia de la viață, neținând cont de consecințe. Cu siguranță, o trăsătură admirabilă. Îi amintea lui Liam de... Ei bine, de el însuși.

Mai târziu în acea seară, Liam descoperi o nouă formă modernă de tortură, numită karaoke. Cora și Suzette răsfoiau un caiet cu cântece în timp ce altcineva din colțul barului urla la microfon despre un diavol în rochie albastră sau o prostie asemănătoare. Sfinte Sisoe, cel puțin în trecut, când un bețiv cânta din toți rărunchii, nu existau mașinării care să amplifice zgomotul! Vocea cântărețului suna ca două pisici care se luptau într-un sac de pânză, dar chiar și asta era de preferat în loc să vorbească cu Finn, așa că Liam nu se putea plânge prea mult.

Terminându-și berea, îl observă pe Magnus cum pleacă la braț cu bruneta și cu altă femeie ce părea a fi prietena ei. Magnus îi făcu obraznic cu ochiul lui Liam în timp ce ieșea pe ușă. „*Totul ține de felul în care joci, într-adevăr.*“

Liam ridică paharul spre Magnus, apoi se întoarse către Cora, care era într-o dispută jucăușă cu Suzette legată de alegerea cântecelor.

– Să-l lăsăm pe Liam să decidă. Cora împinse caietul către el. Care să fie?

Se uită peste lista de titluri, alegându-l pe primul cu care rezona.

– *Never gonna give you up*¹.

Suzette oftă și trase caietul înapoi.

¹ În traducere din limba engleză, înseamnă „Nu o să renunț la tine niciodată“.
(n.tr.)